

BURY (9) ai

sg m N bury (3). ◊ A bur(e)go (1). ◊ V bury (1). ◊ f N bur(a) (1). ◊ pl G burych (3).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) i XVIII w.

Ciemnoszary z odcieniem brunatnym, szarobrunatny; burrhus Mącz (9) : Burrhus, antiqui dicebant Ruffum Festus: Liłowaty, Bury. Mącz 28b.

Wyrażenie: »bury kot; kot bury« (2 : 1): GórnDworz O6; Nagrobek kotowi. POkiś ty/ bury koćie/ ná myłzách przełtawał/ [...] Byłeś w łáfce v ludzi KochFr 117; CzahTr K4v.

Szeregi: »siny, bury«: Wierci lię: [złodziej] rzeczą mieni: twarz/ iáko v kurá Indyjskiego podgárłek/ iuż śina/ iuż burá. KlonWor 3.

»szary, (abo) bury« (3): Ták powieda Biłkup/ myć ludzi grzechow odpułztzenia/ [...] nie w imię kápíc ślárých/ ábo burych ále w imię nałwiętsze Kryłthufowe vtzemy KrowObr 51v, 133, 150v.

a. Ponury, posępny (1) : Hámuy z gory/ Szánuy śkory/ Puśc zá gory/ Szpetne chmury/ Bo fwiát bury/ Szuka dury RejZwierc 29.

KN